

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A-Rosa Flussschiff GmbH

Strona pozwana: Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), następcza prawny Urssaf du Bas-Rhin, Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden

Sentencja

Wykładni art. 12a pkt 1a rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy dokonywać w ten sposób, że wydane na podstawie art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., przez instytucję wyznaczoną przez właściwy organ państwa członkowskiego zaświadczenie E 101 wiąże zarówno instytucję zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym praca jest wykonywana, jak i sądy tego państwa członkowskiego, nawet gdy stwierdzą one, że warunki wykonywania pracy przez danego pracownika w sposób oczywisty nie wchodzą w zakres przedmiotowy stosowania tego przepisu rozporządzenia nr 1408/71.

⁽¹⁾ Dz.U. C 48 z 8. 2.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Perpignan – Francja) – postępowanie karne przeciwko Noria Distribution SARL

(Sprawa C-672/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2002/46/WE — Zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych — Witaminy i składniki mineralne, które można stosować w produkcji suplementów żywnościowych — Maksymalne ilości — Kompetencja państw członkowskich — Przepisy krajowe ustalające te ilości — Wzajemne uznawanie — Brak — Zasady i kryteria obowiązujące przy ustalaniu maksymalnych ilości)

(2017/C 202/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Perpignan

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Noria Distribution SARL

przy udziale: Procureur de la République, Union fédérale des consommateurs des P.O (Que choisir)

Sentencja

1) Przepisy dyrektywy 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych oraz postanowienia traktatu FUE dotyczące swobodnego przepływu towarów należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, które nie przewidują procedury dotyczącej wprowadzenia na rynek tego państwa członkowskiego suplementów żywnościowych, w których zawartość substancji odżywczych przekracza maksymalne dzienne dawki określone przez te przepisy, a które są legalnie produkowane lub sprzedawane w innym państwie członkowskim.

- 2) Przepisy dyrektywy 2002/46 oraz traktatu FUE dotyczące swobodnego przepływu towarów należy interpretować w ten sposób, iż maksymalne ilości, o których mowa w art. 5 tej dyrektywy, muszą być ustalane indywidualnie i przy uwzględnieniu wszystkich kryteriów określonych w owym art. 5 ust. 1 i 2, w szczególności górnych granic bezpieczeństwa dla danych substancji odżywczych, po dokonaniu pogłębionej oceny naukowej ryzyka dla zdrowia publicznego, opartej na nie na względach ogólnych lub hipotetycznych, lecz na właściwych danych naukowych. Do sądu odsyłającego należy dokonanie oceny, czy metoda ustalania tych ilości analizowanych w postępowaniu głównym odpowiada tym wymagom.
- 3) Przepisy dyrektywy 2002/46 oraz postanowienia traktatu FUE dotyczące swobodnego przepływu towarów należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, aby przewidziana w art. 5 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy naukowa ocena ryzyka, która powinna poprzedzać ustalenie górnych granic bezpieczeństwa podlegających uwzględnieniu w szczególności w celu ustalenia maksymalnych ilości, o których mowa w tym art. 5, była dokonywana wyłącznie na podstawie krajowych opinii naukowych, podczas gdy w momencie przyjęcia analizowanego środka dostępne są również najnowsze międzynarodowe opinie naukowe przewidujące możliwość ustalenia wyższych progów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – Asklepios Kliniken Langen-Seligenstadt GmbH/Ivan Felja (C-680/15), Asklepios Dienstleistungsgesellschaft mbH/Vittoria Graf (C-681/15)

(Sprawy połączone C-680/15 i C-681/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przejęcie przedsiębiorstwa — Ochrona praw pracowniczych — Dyrektywa 2001/23/WE — Artykuł 3 — Umowa o pracę — Ustawodawstwo państwa członkowskiego zezwalające na zawarcie klauzul odsyłających do układów zbiorowych pracy zawieranych po przejęciu przedsiębiorstwa — Sprzeciw przejmującego)

(2017/C 202/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Skarżący: Asklepios Kliniken Langen-Seligenstadt GmbH (C-680/15), Asklepios Dienstleistungsgesellschaft mbH (C-681/15)

Pozwani: Ivan Felja (C-680/15), Vittoria Graf (C-681/15)

Sentencja

Wykładni art. 3 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstwa, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów w związku z art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że w wypadku przejęcia zakładu dalsze przestrzeganie praw i obowiązków wynikających dla zbywającego z umowy o pracę rozciąga się na klauzulę tej umowy, którą zbywający i pracownik uzgodnili w oparciu o zasadę autonomii woli stron, a na której podstawie ich stosunek pracy jest regulowany nie tylko układem zbiorowym obowiązującym w dniu przejęcia, ale również uzupełniającymi go, zmieniającymi go lub zastępującymi go układami zawieranymi po tym przejęciu, jeżeli prawo krajowe przewiduje na rzecz przejmującego zarówno oparte na porozumieniu stron, jak i jednostronne możliwości dostosowania umowy o pracę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 4.4.2016.